

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl soudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M., ve věci

žalobkyně:

bytem

zastoupena advokátem JUDr. Alexandrem Šoljakem
sídlem U Soudu 363/10, Liberec 2

proti

žalovanému:

Krajský úřad Libereckého kraje,
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2018, č. j. OD 21/18-2/67.1/17412/St,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 11. 1. 2018, č. j. OD 21/18-2/67.1/17412/St, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 12.

2017, č. j. MML 252235/17. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením § 21 odst. 5 téhož zákona. Přestupku se měla z nedbalosti dopustit tím, že dne [REDACTED] v [REDACTED] hodin v [REDACTED], v ulici [REDACTED], řídila osobní motorové vozidlo tovární značky [REDACTED] RZ [REDACTED] a na křižovatce s ulicí [REDACTED] a [REDACTED] nedala přednost v jízdě protijedoucímu vozidlu tovární značky [REDACTED] RZ [REDACTED] řidičky [REDACTED], která před křižovatkou počala objíždět autobus v zastávce, a z tohoto důvodu dala znamení o změně směru jízdy vlevo a najela ke středu komunikace. V křižovatce došlo ke střetu vozidla [REDACTED] jedoucího rovně po hlavní komunikaci a vozidla [REDACTED] odbočujícího vlevo do ulice [REDACTED]. Za tento přestupek byla žalobkyni podle § 125c odst. 5 písm. e) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a zároveň jí byla podle § 79 odst. 1 a 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, uložena povinnost uhradit náklady přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně v žalobě konstatovala, že žalovaný založil své rozhodnutí na tom, že se nepřiměřeně spolehla na zapnutý ukazatel změny směru jízdy vozidla [REDACTED]; ke střetu vozidel došlo v pravém jízdním pruhu vozidla [REDACTED]; nelze určit, že by se vozidlo [REDACTED] pohybovala v levém jízdním pruhu vozidla [REDACTED]; vozidlo [REDACTED] neodbočovalo vlevo. Tyto závěry jsou dle žalobkyně buď zcela nepravdivé neb o minimálně nepodložené a neprokázané. Z provedeného dokazování je zjevné, že žalobkyně se ke křižovatce blížila nízkou rychlostí, měla zapnutý levý ukazatel změny směru jízdy a zařadila se ke středu vozovky. Tímto vším dala nepochybně jasně najevo ostatním účastníkům dopravní nehody, že má v úmyslu odbočovat vlevo. Pokud řidička vozidla [REDACTED] také zpomalila, zapnula levý ukazatel změny směru jízdy a zařadila se dokonce až za středovou dělicí čáru do jízdního pruhu žalobkyně, měla žalobkyně v rámci principu omezené důvěry spravedlivě za to, že se řidička vozidla [REDACTED] chystá rovněž provést odbočení vlevo a že dojde k míjení vozidel jejich pravými boky. Žalobkyně zásadně nesouhlasila s tím, že by se nepřiměřeně spolehla jen na zapnutý levý ukazatel změny směru jízdy vozidla [REDACTED], když i veškeré ostatní skutečnosti jednoznačně nasvědčovaly tomu, že vozidlo [REDACTED] bude rovněž odbočovat vlevo. I kdyby vozidlo [REDACTED] mělo zapnutý ukazatel změny směru jízdy kvůli autobusu v zastávce za křižovatkou, najelo si do protisměru bez jakékoliv příčiny a zpomalilo kvůli lidem, kteří by mohli z autobusu za křižovatkou vystoupit, nic to nemění na skutečnosti, že provedení všech uvedených úkonů ještě před křižovatkou bylo chybné a způsobilo v žalobkyni jednoznačnou představu o úmyslu vozidla [REDACTED] odbočit vlevo.
3. Žalobkyně dále tvrdila, že znalecký posudek Ing. [REDACTED], na kterém jsou rozhodnutí obou stupňů postavena, je nedostatečný, neboť ani jedna z variant se kterou pracuje, není ta, že by řidička vozidla [REDACTED] odbočovala vlevo, jak tvrdí žalobkyně. Vzhledem k tomu, že se jedná o konzistentní a nevyvrácené tvrzení účastníka dopravní nehody, jak nehoda proběhla, měl znalec takovou situaci simulovat a dle výsledků simulace vysvětlit a objasnit, zda k takovému odbočovacímu manévru došlo či nikoli. Znalec nedokázal přesně popsat pohyb vozidla [REDACTED] před střetem, ani jasně nevysvětlil, v jakém úhlu se vozidla střetla. Žalobkyně uzavřela, že z jejího pohledu je viníkem dopravní nehody řidička vozidla [REDACTED], která buď měla opravdu v úmyslu odbočit vlevo a manévr zcela nezvládla, nebo situaci špatně vyhodnotila a jednala natolik chybně, že v konečném důsledku vše oprávněně nasvědčovalo, že bude odbočovat vlevo, třebaže tento manévr nemusela mít v úmyslu, čímž žalobkyni uvedla v omyl. Žalobkyně poukázala na to, že se obrátila na Ing. [REDACTED], resp. znalecký ústav MBL Crash Expert

s.r.o., s žádostí o vyhotovení znaleckého posudku k průběhu a příčinám dopravní nehody, který soudu předloží ihned po jeho vyhotovení. Žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

4. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobkyně vychází z nepodložených domněnek, že řidička protijedoucího vozidla [XX] chtěla odbočit vlevo, což však nebylo ničím prokázáno, a řidička vozidla [XX] to popřela. Skutečnost, že chování řidičky vozidla [XX] u žalobkyně vytvořilo dojem, že vozidlo [XX] bude na křižovatce odbočovat vlevo, a proto také začala odbočovat vlevo, nemůže žalobkyni vyvinít ze spáchání přestupku. V podrobnostech žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
5. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 4. 12. 2017 vycházel z oznámení přestupku ze dne 27. 1. 2017 a protokolu o nehodě v silničním provozu, kde jsou uvedena data vozidel, popis místa dopravní nehody, zjištěné stopy, popis vzniku dopravní nehody a provedená opatření ze strany Policie ČR. Dále měl k dispozici situační plánec z místa dopravní nehody, v němž jsou zakresleny zjištěné stopy, postavení vozidel po dopravní nehodě, místo střetu vozidel, rozptyl střepů a tvar komunikace v místě dopravní nehody, a fotodokumentaci z místa dopravní nehody, na níž jsou viditelné rozhledové poměry v místě dopravní nehody, poškození vozidel, jejich postavení na komunikaci (vozidlo [XX] bylo z polohy po střetu odstaveno) a místo střetu vozidel. Ve věci proběhlo dne 29. 3. 2017 ústní jednání, při kterém k věci vypovídala jak žalobkyně, tak řidička vozidla [XX] [XX]. Správní orgán I. stupně dále vycházel ze znaleckého posudku znalce z oboru dopravy Ing. [XX] ze dne 28. 7. 2017, kterým byl proveden důkaz při pokračování v ústním jednání dne 27. 11. 2017. Znalec vypracoval kompletní posudek na základě předloženého spisu Policie ČR a na základě vyjádření účastnic dopravní nehody při ústním jednání. Posudek byl vypracován variantně, neboť výpovědi účastnic dopravní nehody se rozcházel. Znalec ve svém posudku zařadil do své analýzy autobus MHD, o kterém hovořily obě účastnice dopravní nehody, že se v době střetu nacházel ve směru jízdy vozidla [XX] v místě zastávky za křižovatkou. Znalec v posudku zohlednil postavení vozidel dle jejich poškození. K průběhu a příčině nehody znalec uvedl, že řidička vozidla Ford po zapnutí ukazatele změny směru jízdy započala odbočovat z ulice [XX] do ulice [XX] v době, kdy proti jelo vozidlo [XX] s aktivovaným ukazatelem změny směru jízdy vlevo, které započalo objíždět autobus, který stál v jeho směru jízdy po pravé straně na autobusové zastávce. Následoval střet vozidel v pravém jízdním pruhu ve směru jízdy vozidla [XX]. Řidička vozidla [XX] vyhodnotila situaci tak, že vozidlo [XX] bude pokračovat v jízdě odbočením vlevo do ulice [XX], ne že bude objíždět autobus v zastávce MHD vlevo, a započala odbočovat do ulice [XX]. Vytvořila tak řidičce vozidla [XX] náhlou a neočekávatelnou překážku, na kterou již nemohla řidička vozidla [XX] adekvátně a úspěšně reagovat. Autobus v zastávce zasahoval do pravého průběžného pruhu a bylo možné jej objet vozidlem [XX], aniž by bylo nutno vyjetí do protisměrného jízdního pruhu. Znalec spatřoval jednoznačnou příčinu kritické situace v chybné technice jízdy řidičky vozidla [XX], která se nedostatečně zorientovala v dopravní situaci, a zbrkle započala svůj odbočovací manévr vlevo jen na základě spatření levého ukazatele změny směru jízdy na vozidle [XX]. Dále znalec upozornil na fakt, že řidička vozidla [XX] započala odbočovat do ulice [XX] za stojícím autobusem MHD tak, že najížděla k levému okraji této silnice. Křižovátku by tak projížděla zcela diagonálně, což znalec považoval za chybné a spolu zapříčiňující vznik kritické situace. K námitkám

žalobkyně správní orgán I. stupně uvedl, že řidička vozidla [XX] sledovala autobus v zastávce a tomuto přizpůsobovala rychlost jízdy. Ve své výpovědi uvedla, že sundala nohu z plynu, „kdyby šel někdo z toho autobusu“. Úmysl odbočit řidička vozidla [XX] od samého počátku negovala. Důvod, proč dala levý ukazatel změny směru jízdy, bylo, že objížděla autobus v zastávce a měnila směr jízdy ke středu komunikace. Najetí do protisměru nebylo podle znaleckého posudku nutné. Žalobkyně přestože odbočovala vlevo, a měla tak dát ze zákona přednost protijedoucímu vozidlu, se spolehla pouze na ukazatel změny směru jízdy vlevo, který je povinen dát řidič i při objíždění. Správní orgán I. stupně zdůraznil, že postavení vozidel vychází z poškození vozidel, a poloha vozidla [XX] po střetu nenásvědčuje odbočování vozidla [XX] vlevo do ulice [XX]. Žalobkyně viděla jedoucí vozidlo [XX] v protisměru, které zpomalovalo, z toho však nemohla nepochybně usoudit, že vozidlo [XX] odbočí vlevo, žalobkyně nepočkala do doby, kdy se o odbočení vlevo mohla skutečně přesvědčit a započala bez bezpečného ověření jízdní manévru, křížení jízdní dráhy protijedoucímu vozidlu, čímž tomuto vozidlu nedala přednost v jízdě. Správní orgán I. stupně se ztotožnil se závěrem znalce, že za dodržení podmínek žalobkyní pro odbočení vlevo s dostatečným najetím do křižovatky by kolizní situace nenastala. Správní orgán I. stupně se také vyjádřil k olejové skvrně, kterou žalobkyně zmiňovala. Konstatoval, že olejová skvrna na komunikaci není v protokolu o nehodě zdokumentována jako možná stopa od vozidla [XX]. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobkyně svým jednáním naplnila všechny znaky skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o silničním provozu, když porušila z nedbalosti § 21 odst. 5 téhož zákona.

6. Proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně odvolala. V odvolání namítala obdobné skutečnosti jako v žalobě. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že zákon o silničním provozu uvádí řadu případů, kdy je řidič povinen dát znamení o změně směru jízdy. Zdůraznil, že ke střetu vozidel prokazatelně došlo v pravém jízdním pruhu ve směru jízdy vozidla [XX] a to vytvořením náhlé překážky vozidlem žalobkyně. Žalovaný se ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, že žalobkyně nevyhodnotila správně jednání řidičky vozidla [XX], která se v celém průběhu řízení i na místě dopravní nehody vyjadřovala tak, že chtěla objíždět autobus stojící v zastávce. Představa žalobkyně o tom, že vozidlo [XX] bude odbočovat vlevo, byla mylná, což je prokázáno vznikem samotné dopravní nehody. Ani ze znaleckého posudku nevyplývá, že by řidička vozidla [XX] odbočovala na křižovatce vlevo. Znalec ve svém posudku vycházel z dostupných informací, mimo jiné i ze sdělení účastníků dopravní nehody. Vzhledem k tomu, že vozidlo [XX] nebylo v době ohledání místa policisty v konečném postavení po dopravní nehodě, byla střetová poloha určena znalcem na základě dostupných vstupních dat. Dle žalovaného lze ze znaleckého posudku vyvodit jednoznačný závěr, že se žalobkyně dopustila přestupku, ze kterého byla uznána vinnou prvostupňovým rozhodnutím. Žalovaný dále konstatoval, že ani na zajištěné fotodokumentaci z doby ohledání místa dopravní nehody policisty, ani na videozáznamu z kamery vozidla žalobkyně bezprostředně po dopravní nehodě není zřejmé, že by v ulici [XX] po pravé straně směru jízdy žalobkyně byla zaparkována nějaká vozidla. Žalobkyně tak měla prostor pro odbočení takovým způsobem, aby se pohybovala po nájezdu do ulice [XX] u jejího pravého okraje v souladu s § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu. Pokud by odbočování vlevo započala až na úrovni pravého jízdního pruhu ulice [XX], nedošlo by s největší pravděpodobností ke zkřížení jízdní dráhy vozidla [XX]. Žalovaný zdůraznil, že bezprostřední příčinou dopravní nehody bylo ale nedání přednosti v jízdě žalobkyní, coby řidičkou vozidla odbočující vlevo, protijedoucímu vozidlu [XX]. Žalovaný uzavřel, že na základě zajištěných důkazních

prostředků správní orgán I. stupně učinil správný závěr, že žalobkyně porušila § 21 odst. 5 zákona o silničním provozu a tím naplnila skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o silničním provozu.

7. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
8. Ve věci proběhlo dne 4. 4. 2019 ústní jednání, při kterém žalobkyně i žalovaný setrvali na své právní argumentaci. Žalovaný uvedl, že žalobkyně mylně interpretuje princip omezené důvěry v dopravě. Dle tohoto principu se řidič může spolehnout na to, že i ostatní řidiči budou dodržovat dopravní předpisy. V posuzované věci však řidička vozidla [XX] dopravní předpisy neporušila. Jejím úmyslem bylo objet autobus, proto zapnula ukazatel změny směru jízdy vlevo. Žalobkyně namítala, že vůbec nebyl důvod, aby mělo vozidlo [XX] zapnutý ukazatel změny směru jízdy, neboť autobus mohla řidička vozidla [XX] objet ve svém jízdním pruhu. Žalobkyně dále konstatovala, že není schopna předložit avizovaný konkurenční posudek znaleckého ústavu, jenž nemohl být vypracován z důvodu nepříznivého zdravotního stavu Ing. [XX], který byl jeho vypracováním pověřen. Žalobkyně nadále netrvala na námitkách ke zpracování znaleckého posudku Ing. [XX] naznačených v žalobě. Podle Ing. [XX] není posudek co do vstupních dat technicky špatný, varianta č. 2, se kterou Ing. [XX] pracoval, však správná není. Nejspíše nastala varianta č. 1, ovšem při výrazně nižších rychlostech vozidel. Pouze pokud vozidlo [XX] částečně zasahovalo do levého jízdního pruhu, mohlo dojít ke střetu vozidel pravými boky. Varianta, která pracuje s verzí, že se vozidlo [XX] pohybovalo pouze ve svém jízdním pruhu, je nereálná, neboť v takovém případě by nemohlo dojít ke střetu vozidel pravými boky. Dle žalobkyně je vyloučeno, aby se vozidlo [XX] dostalo do protisměru bržděním, neboť na místě nebyly zjištěny žádné brzdné stopy. Žalobkyně trvala na tom, že dopravní nehodu nezavinila, [XX]. Žalobkyně navrhovala, aby soud nechal vypracovat revizní znalecký posudek, aby bylo postaveno najisto, jakou rychlostí se vozidla před střetem pohybovala a jejich postavení při střetu.
9. V posuzovaném případě byla žalobkyně shledána vinnou z přestupku, kterého se měla dopustit porušením povinností stanovených jí zákonem o silničním provozu pro odbočování vlevo, čímž měla zavinit střet s protijedoucím motorovým vozidlem.
10. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o silničním provozu ve znění platném pro projednávanou věc *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla nedá přednost v jízdě v případech, ve kterých je povinna dát přednost v jízdě.*
11. Dle § 21 odst. 5 téhož zákona *řidič odbočující vlevo musí dát přednost v jízdě protijedoucím motorovým i nemotorovým vozidlům, jezdcům na zvířeti, protijedoucím organizovaným útvarům chodců a průvodcům hnáných zvířat se zvířaty, tramvajím jedoucím v obou směrech a vozidlům jedoucím ve vyhrazeném jízdním pruhu, pro něž je tento jízdní pruh vyhrazen, a cyklistům jedoucím v jízdním pruhu pro cyklisty.*

12. Předmětem přezkumu ze strany soudu je tedy rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým, kterými byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku, tj. svou povahou o rozhodnutí o obvinění trestně právní povahy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62, publ. ve Sb. NSS 847/2006, jinak všechny dostupné na www.nssoud.cz). V řízení o přestupcích jsou zásadně správní orgány vázány zásadou materiální pravdy (§ 3 a § 50 odst. 3 správního řádu) a je jejich povinností provést důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68) a hodnotit je v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu), přičemž hodnocení důkazů musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu).
13. Ve věci byl v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně zpracován znalecký posudek z oboru dopravy, ve kterém znalec analyzoval průběh nehodového děje. Znalec Ing. [REDACTED] vykonává znaleckou činnost v oboru silniční dopravy - mechanismus dopravních nehod. Jde tedy o znalecký obor a specializaci vhodnou pro posouzení průběhu a příčin posuzované dopravní nehody. Hodnocení důkazu znaleckým posudkem, tedy přisouzení váhy (a vypovídací potence) ve zjišťovaném skutkovém stavu, bylo pro meritum sporu podstatným.
14. Znalec pracoval se dvěma technicky přijatelnými variantami nehodového děje. S variantou, že vozidlo [REDACTED] odbočovalo vlevo do ulice Hrdinů, znalec nepracoval, neboť poloha vozidla [REDACTED] po střetu odbočování vozidla XX vlevo nenásvědčovala. Dle varianty č. 1 řidička vozidla [REDACTED] aktivovala levý směrový ukazatel a částečně si najela do protisměrného jízdního pruhu, dle varianty č. 2 jela řidička vozidla [REDACTED] v přímém směru, aktivovala levý směrový ukazatel a najela si ke středové čáře. Dle znaleckého posudku nelze přesně stanovit, zda došlo byť částečně k najetí levé části vozidla XX do protisměrného jízdního pruhu. To, zda došlo k najetí vozidla [REDACTED] do protisměru či nikoliv, však dle znalce nemělo na stanovení příčiny dopravní nehody podstatný vliv. Znalec konstatoval, že autobus v zastávce MHD ve směru jízdy řidičky vozidla [REDACTED] zasahoval do pravého průběžného pruhu, a mezi účastnicemi dopravní nehody panuje shoda v tom, že obě vozidla měla zapnutý ukazatel změny směru jízdy vlevo. Vozidlo [REDACTED] mohlo měnit směr jízdy, protože započalo objíždění autobusu. Znalec zdůraznil, že střet vozidel nastal v pravém jízdním pruhu ve směru jízdy vozidla [REDACTED]. Z technického hlediska znalec spatřoval jednoznačnou příčinu vzniku kritické situace v chybné technice jízdy žalobkyně. I kdyby bylo možné předpokládat, že vozidlo [REDACTED] najíždělo vlevo a při tom mělo zapnutý ukazatel směny směru jízdy vlevo, bylo dle znalce pro správné vyhodnocení techniky jízdy vozidla [REDACTED] žalobkyně nutné počkat na takovou situaci, v níž již nebylo pochyb o směru jízdy vozidla [REDACTED]. Znalec současně upozornil na to, že žalobkyně projížděla křižovatku zcela diagonálně, takovou techniku najetí ve všech variantách nehodového děje označil znalec za neobvyklou danému místu a spolu zapříčiňující vznik kritické situace.
15. Dle krajského soudu žalobkyně nedoložila (neprokázala) skutečnosti, které by byly způsobilé zpochybnit úplnost či přesvědčivost znaleckého posudku Ing. [REDACTED]. Ze znaleckého posudku je zjevné, že znalec pracoval s oběma variantami nehodového děje, ale i pro případ, že by správná byla varianta č. 1, došel k závěru, že příčinou dopravní nehody byla chybná technika jízdy žalobkyně, jak bylo popsáno výše. Jak zdůraznil žalovaný v napadeném rozhodnutí, zákon o silničním provozu uvádí řadu případů, kdy je řidič povinen dát znamení o změně směru jízdy. Tato povinnost je mimo jiné stanovena i v § 16 zákona o silničním provozu při

objíždění vozidla, jež zastavilo nebo stojí, pokud řidič vybočuje ze směru své jízdy, což řidička vozidla [XX] udělala. Žalobkyně proto měla počítat i s variantou, že řidička vozidla [XX] zapnula ukazatel změny směru jízdy vlevo z důvodu, že objížděla autobus stojící v zastávce a zasahující do jejího jízdního pruhu. Znalecký posudek byl ve shodě s ustálenou judikaturou správními orgány zkoumán co do své přesvědčivosti a úplnosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 7 Afs 209/2005 - 141, ze dne 5. 2. 2014, č. j. 3 Ads 47/2013 - 56, ze dne 14. 2. 2014, č. j. 2 As 27/2013 - 34, či nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. III. ÚS 299/06). Správní orgány posudek hodnotil i ve vzájemné souvislosti s ostatními důkazy.

16. Odborné závěry znaleckého posudku nebyly ani ve správním řízení, ani v řízení před krajským soudem relevantně zpochybněny či vyvráceny. Žalobkyní avizovaný konkurenční znalecký posudek zpracován nebyl. Soud proto neprováděl další dokazování a pro tento účel nezařadil ke zpracování revizní znalecký posudek, neboť skutkový stav věci byl bez důvodných pochybností prokázán znaleckým posudkem Ing. [XX]. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2015, č. j. 2 Ads 236/2015-38, nebo ze dne 26. 4. 2017, č. j. 8 As 92/2016-35). Je proto třeba dospět k závěru, že odpovědnost žalobkyně za přestupek byla řádně prokázána.
17. Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
18. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 4. dubna 2019

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
soudkyně